

Jorflagets § 1 har tillige en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af, at en Forening har overtaget et Pant og derefter sidder med det overtagne Pant. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds talte her om, hvorledes Forholdet er i Stifternes Kreditforening, men der have vi netop et af disse Tilfælde, hvor en Kreditforening staar noget særligt. Stifternes Kreditforening er oprettet i Henhold til Loven af 1850. Der har da uddannet sig den Praksis, at naar Kreditforeningen overtager et Pant, optager den en ny Burderingsforretning, og man lader saa meget af Laanet indestaa i det overtagne Pant, som svarer til $\frac{2}{3}$ af Burderingssummen. Sa, jeg skulde tro, at denne Fremgangsmaade er aldeles ulovmedholdelig, thi der staar i Loven af 1850 en Bestemmelse om, at der ingen Sinde maa cirkulere flere Kasseobligationer, end der svarer til det Beløb, som Kreditforeningen ejer af Interessentobligationer, og deraf følger saa ogsaa, at naar Kreditforeningen overtager et Pant, hvorved Interessentobligationen i Virkeligheden gaar ud af Verden, maa Kreditforeningen straks indfri lige saa mange Kasseobligationer, som svare til Gældens Beløb. Denne Regel har naturligvis været for drøj for Kreditforeningen i sin Tid, og derfor har der udviklet sig den Praksis, jeg her taler om, men den har sikkert ingen Hjemmel i Loven. Her er et af de Punkter, paa hvilke jeg gerne vilde benytte denne Lov til at faa forandrede Bestemmelser, og jeg tror ikke, at Stifternes Kreditforening har det allermindste derimod.

Medens man har set gennemgaaende velvillig paa § 1, har man, og navnlig de ærede Medlemmer, som staa i nærmere Forbindelse med Kreditforeningerne, set mindre velvillig paa § 2. Man har sagt, at de Bestemmelser, som herved sættes ind i Loven, ikke gaanske svarede til de Begunstigelser, som man opnaaede efter § 1. Men man maa ikke glemme, at Kreditforeningerne nu staa under Indenrigsministeriets Tilsyn, og at Indenrigsministeriet har Ret til at udføre dette Tilsyn saaledes, at der foretages speciel Underjøgelse af Kreditforeningernes Forhold, saasnart der er Lejlighed dertil. Ministeren har i Virkeligheden i saa Henseende en meget stor Myndighed, som Kreditforeningerne have meget lidt Grund til at tænke paa, fordi denne store Myndighed er bleven benyttet med saa overordentlig megen Varsomhed; og det er selvfølgelig ogsaa Mening i Fremtiden. Men netop for at kunne benytte denne store Myndighed med saa stor Varsomhed som paa nogen Maade muligt — hvad der vil være til stor Gavn for Kreditforeningerne —

maa man ogsaa indrømme: Indenrigsministeriet noget mere Tilsyn, end Ministeriet hidtil har haft, og i saa Henseende mener jeg, at der fra Kreditforeningernes Side ikke bør gøres nogen som helst Indvending mod, at Ministeriet kræver mere Afgang til at bestemme Revisionen, end man hidtil har haft. I Kreditforeningerne, der ere oprettede efter 1861, er der for fleres Vedkommende allerede sat Bestemmelser ind derom, nemlig, at Ministeriet skulde udnævne den ene Revisor og stadfæste Valget af den anden. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse paa nogen Maade har ledet til Utilfredshed. I Virkeligheden er det ogsaa saaledes, at en god Revision er et Gode netop for Direktionerne. Men den anden Bestemmelse om Stadfæstelse af den administrerende Direktørs Valg synes jo at være falden noget mere for Brystet. Imidlertid tror jeg, at den er i Kreditforeningernes velforstaaede Interesse. Det, man kan være bange for — og naar man ser tilbage paa Kreditforeningernes Historie ikke uden al Tøje — det er, at der i Repræsentantskabet efterhaanden udvikler sig en Tilbøjelighed til at staa enkelte Medlemmer ind i Direktionen. Der kan være en Tilbøjelighed til at lade Direktionens Medlemmer veksle lovlig meget, uden at det i alt Fald for udenforstaaende er synderlig klart, hvad Grunden er dertil, saaledes at man meget let kan komme til at gætte paa, at det er personlige Hensyn, der i saa Henseende have gjort sig meget stærkt gældende. Jeg haaber ikke at have sagt for meget ved at bruge disse Udtryk. Men netop over for den Slags Bevægelser, der ikke have nogen rigtig god Grund at staa paa, er det heldigt for Kreditforeningerne, naar der kan være en lille Bremse, der en Gang imellem kan blive anvendt. Og i den Henseende tror jeg, at det her foreslaaede, at den administrerende Direktørs Valg skal stadfæstes af Indenrigsministeriet, vil være en udmærket Bremse, der ikke vil komme til at virke mere, end den netop skal i Fremtiden. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Pedersen) spurgte mig, hvorledes Bestemmelsen om, at det enkelte Medlems Stemmeret skulde fastsættes i Forhold til Laanets Størrelse, var at forstå, og navnlig, om der kunde tages Hensyn til, at der ikke i alle Forhold tilkom det enkelte Medlem, der havde et stort Laan, større Stemmeret, end den der havde et mindre Laan. Det er netop, som det ogsaa er fremhævet i Motiverne, Mening her som — jeg kan gerne sige altid, at lade Kreditforeningerne selv gaa foran; Ministeriet skal følge efter. Men for Nesten, naar Spørgsmaalet rettes særligt